

Arrest

nr. 156 583 van 17 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 9 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN STEENKISTE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 december 2010 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 25 maart 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 23 oktober 2014.

1.3. Op 27 januari 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 januari 2015 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Feitenrelaas:

U verklaart geboren te zijn op 12 september 1987 in het Libanese Ayn al-Hilweh vluchtelingenkamp. U bent van Palestijnse afkomst en als vluchteling geregistreerd bij UNRWA (United Nations Relief and Works Agency). U bent een soennitisch moslim.

Uw vader, K.(...) A.(...) E.(...)-H.(...), was lid van de PLO (Palestine Liberation Organization) en werd in 1992 vermoord. U hebt twee zussen, I.(...) en D.(...), en één broer, M.(...). U bent de oudste.

U hebt uw secundair diploma behaald en daarna hebt u een beroepsopleiding tot elektrisch lasser gevolgd in het Siblin opleidingscentrum van UNRWA in Saïda. In 2005 hebt u ongeveer zes maanden stage gedaan bij een firma en daarna ging u werken als lasser bij een aannemer en u hebt dit gedaan tot uw vertrek uit Libanon.

Binnen Ayn al-Hilweh woonde u in de Saffouri-wijk. In die wijk woonden leden van Jund al-Sham en niet ver van uw huis woonde Mahmoud Abdul-Hamid Isa, ook gekend als Lino, een kolonel van de PLO. Op een dag vermoordden leden van Jund al-Sham een lijfwacht van Mahmoud Abdul-Hamid Isa, en daarna besloot de PLO om de leden van Jund al-Sham te dwingen de wijk te verlaten. Ten gevolge hiervan werd vaak met Mahmoud Abdul-Hamid Isa en zijn lijfwachten gevochten en werden nog verschillende lijfwachten gedood. In die periode deed u mee aan een voetbaltoernooi op een terrein in de Tawaristraat. Deze plaats werd voor negentig procent door Jund al-Sham gecontroleerd, maar ook door andere organisaties zoals Usbat al-Ansar en Fatah al-Islam. Het voetbaltoernooi bestond uit ploegen die de verschillende wijken binnen Ayn al-Hilweh vertegenwoordigden.

Op 25 oktober 2014 was u in het voetbalstadium in de Tahtani-straat en werd u door vier personen benaderd. Zij heetten Y.(...) A.(...) S.(...), H.(...) S.(...), A.(...) D.(...) en A.(...) R.(...) a.(...)-S.(...). U werd door hen verplicht om mee te komen naar een andere plaats, waar u vervolgens werd gevraagd waarom u akkoord ging met een seculiere organisatie zoals de PLO. Daarna gaven ze u onder dwang een doos met daarin een bom. U werd gevraagd om deze doos voor de deur van Lino neer te zetten en tot ontploffing te brengen. U had schrik en durfde deze taak niet te weigeren en nam de doos mee. U besloot echter naar het huis van Lino te gaan waar u de doos zou afgeven en alles zou vertellen. Toen u daar aankwam, overhandigde u de doos aan ene F.(...) a.(...)-S.(...), een van de lijfwachten, en werd u binnen verhoord. U hebt hen alles verteld en u bent daarna naar huis gegaan.

De volgende dag was uw broer M.(...) rond de middag op weg naar het voetbalstadium toen hij werd aangesproken door Y.(...) A.(...) S.(...). Y.(...) zei aan uw broer dat ze u zouden onthoofden zoals een hond. U besloot daarop om onmiddellijk naar Saïda te vluchten. De volgende dag ging u naar Beirut, waar u de bus nam naar Syrië. In Syrië werd u in de stad Homs door smokkelaars meegenomen naar Turkije en vanuit Turkije kwam u per vrachtwagen naar Europa. Op 14 december 2010 vraagt u asiel aan bij de bevoegde Belgische instanties.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, geboorteakte, UNRWA registratiekaart, een kopie van een rantsoenkaart, uw diploma middelbare school, een studentenkaart van het Siblin opleidingscentrum, een rapport en diploma van Siblin, twee documenten van uw verhoor bij Mahmoud Abdul-Hamid Isa, een enveloppe, een kopie van de identiteitskaart van uw moeder, een overlijdensakte van uw vader, een kopie van een overlijdensattest van uw vader, een brief van de Palestinian Human Rights Organization en een uittreksel van uw strafblad.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg. Uw familie kreeg tot uw achttiende verjaardag voedselpakketten van UNRWA.

Daarnaast hebt u uw middelbaar schooldiploma aan een UNRWA-school behaald en daarna hebt u een beroepsopleiding tot lasser gevolgd in het Siblin opleidingscentrum van UNRWA. Voorts had u recht op medische bijstand van UNRWA (CGVS, p. 5). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

U verklaart dat u door leden van Jund al-Sham werd gedwongen om een doos met een bom te plaatsen voor de deur van Mahmoud Abdul-Hamid Isa, ook gekend als Lino, een kolonel van de PLO. U hebt dit echter omwille van de volgende redenen niet aannemelijk gemaakt. Vooreerst is het ongeloofwaardig dat leden van Jund al-Sham u deze toch wel heel gevoelige opdracht zouden toevertrouwen, zonder dat u ooit eerder met hen hebt samengewerkt. U verklaart dat het de allereerste keer was dat u met Jund al-Sham persoonlijk in contact kwam toen ze u op 25 oktober 2010 meenamen en u de doos met de bom gaven. Dat ze u van bij het eerste contact direct zouden hebben gedwongen om deze bom tot ontploffing te brengen, kan in zijn geheel niet overtuigen. Redelijkerwijze kan er immers van worden uitgegaan dat ze eerst uw vertrouwen zouden proberen te winnen, om zo de slaagkans van de operatie te vergroten. U stelt weliswaar dat het niet om vertrouwen gaat maar dat zij veel mensen op deze manier misbruikten, maar deze uitleg kan niet overtuigen, temeer uit uw verklaringen blijkt dat de PLO in het verleden al leden van Jund al-Sham had uitgeleverd aan de Libanese autoriteiten en zij dus niet konden uitsluiten dat u hen zou verklikken bij de PLO of de Libanese autoriteiten (CGVS, p. 9-10, 12-13).

Anderzijds, mocht Jund al-Sham het niet nodig hebben geacht om uw vertrouwen te winnen, dan kan het alsnog niet overtuigen dat ze net u met het plaatsen van een bom zouden belasten omwille van de volgende reden. U stelt weliswaar nooit banden te hebben gehad met Jund al-Sham, noch met de PLO, doch dient opgemerkt dat twee van uw jeugdvrienden bij de PLO werken, dat ook uw vader werkzaam was geweest voor de PLO en uw oom A.(...) nog steeds voor deze organisatie werkt. Daarnaast verklaart u dat Mahmoud Abdul-Hamid Isa een buurman was en dat uw familie en zijn familie elkaar bezochten en dat jullie families elkaar 'zeer goed' kenden. Gezien u verklaart dat alle inwoners in uw buurt elkaar kenden, zowel de leden van PLO als de leden van Jund al-Sham, kan er logischerwijze van worden uitgegaan dat Jund al-Sham op de hoogte was dat er PLO-leden waren binnen de rangen van uw familie en dat uw familie een goede band had met de familie van Mahmoud Abdul-Hamid Isa. Dat u bovendien expliciet verklaart, in tegenstelling tot bij de PLO, geen vrienden of familie te hebben die aangesloten zijn bij Jund al-Sham, wijst er evenzo op dat het in zijn geheel niet aannemelijk is dat Jund al-Sham het onbegrijpelijke risico zou hebben genomen om u te belasten met het plaatsen van een bom voor de deur van Mahmoud Abdul-Hamid Isa, kolonel bij de PLO (CGVS, pp. 3, 6, 9-15).

Gezien bovenstaande appreciatie hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u door Jund al-Sham werd gedwongen om een bom te plaatsen voor het kantoor van Lino. Bijgevolg is het evenmin geloofwaardig dat de leden van Jund al-Sham aan uw broer M.(...) zouden hebben gezegd dat ze u zouden doden zoals een hond en dat u omwille van deze problemen Libanon bent ontvlucht (CGVS, p. 10).

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteitskaart, geboorteakte, de kopie van de identiteitskaart van uw moeder, de overlijdensakte van uw vader en de kopie van het overlijdensattest van uw vader, hebben betrekking op uw identiteit en

de identiteit van uw moeder en vader en dit wordt hier niet betwist. Uw UNRWA-registratiekaart en de kopie van een rantsoenkaart tonen aan dat u bij UNRWA bent geregistreerd en ook dit staat hier niet ter discussie. Uw studentenkaart, het rapport en diploma van het Sibilin opleidingscentrum en uw middelbaar diploma hebben dan weer betrekking op uw studies en ook dit wordt hier niet in vraag gesteld. Het uittreksel van uw strafblad toont aan dat u geen strafblad hebt en ook dit gegeven staat hier niet ter discussie. In de brief van de Palestinian Human Rights Organization wordt de algemene situatie van Palestijnen in Libanon uitgelegd, maar ook dit kan bovenstaande appreciatie niet wijzigen daar deze brief het louter over de algemene situatie heeft en elke asielaanvraag op zijn persoonlijke merites dient te worden beoordeeld. De twee documenten van uw verhoor bij Mahmoud Abdul-Hamid Isa hebben dan weer geen bewijswaarde daar deze documenten enkel waarde hebben ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig asielaanvraag en dit in casu niet het geval blijkt te zijn. Dergelijke bewijzen zijn niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielaanvraag te herstellen.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilweh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is. Voor uw vertrek uit Libanon woonde u in uw ouderlijke huis, waar uw moeder nog steeds woont. Zij bewoont samen met uw broer M.(...) de eerste verdieping van het huis alwaar uw grootvader op het gelijkvloers woont. Het appartement waar uw moeder en broer wonen, bestaat bovendien uit twee slaapkamers, een living, een keuken en een badkamer. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen waarom u zich daar niet zou kunnen vestigen. Uw broer is werkloos en uw familie zou sedert uw achttiende verjaardag geen voedselpakketten meer hebben gekregen van UNRWA, maar uw familie blijkt het op socio-economisch vlak ook te kunnen bolwerken zonder deze UNRWA-steun. Uw moeder kan immers voor zichzelf instaan doordat ze van UNRWA financiële hulp had gekregen om haar eigen project op te starten. Zij heeft met het geld van UNRWA onder andere een machine gekocht om zaatar te malen en sesamzaad te grillen en de opbrengst hiervan volstaat om u en uw broer te onderhouden. Uw zussen I.(...) en D.(...) studeren aan een privé-universiteit en hun beider echtgenoten werken. De man van I.(...) werkt in een bank en de echtgenoot van D.(...) is de eigenaar van een supermarkt buiten het vluchtelingenkamp van Ayn al-Hilweh. Hun financiële situatie kan bijgevolg als behoorlijk worden beschouwd, temeer u ook zelf stelt dat zij een goed inkomen hebben. Wat u persoonlijk betreft, dient opgemerkt dat u uw middelbaar diploma heeft behaald en nadien bij UNRWA een beroepsopleiding tot lasser hebt gevolgd. Tot uw vertrek uit Libanon heeft u als lasser gewerkt. Hieruit blijkt dat u voldoende ondernemend bent om uw weg op de arbeidsmarkt te vinden (CGVS, pp. 3-6). Gezien dit alles kan er vanuit gegaan worden dat u beschikt over een netwerk in Libanon. Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien

aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 7 november 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van autobommen, politiek moorden en grensgeweld. Tot nu toe concentreerde het geweld zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen.

In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 gewelddadige confrontaties plaatsvonden in de stad Tripoli tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het

noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

In een eerste onderdeel betwist verzoeker het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zou hij niet aannemelijk hebben gemaakt dat hij een bom moest plaatsen voor de deur van zijn buurman. Volgens het Commissariaat-generaal zouden ze eerst zijn vertrouwen moeten hebben gewonnen. Het is volgens verzoeker echter de praktijk om op deze manier de mensen in het kamp te misbruiken en juist op deze manier na te gaan wie te vertrouwen is en wie niet. Meer dan waarschijnlijk was Jund al-Sham op de hoogte dat er familieleden van hem lid waren van de PLO (Palestine Liberation Organization), aldus verzoeker, die meent dat het Commissariaat-generaal er verkeerdelijk van uitgaat dat Jund al-Sham nooit zo'n groot risico zou nemen gelet op de grote aanwezigheid van PLO-leden in zijn familie- en vriendenkring. Verzoeker betoogt in dit verband dat het niet de eerste en hoogstwaarschijnlijk niet de laatste aanslag was op het leven van Isa door de mannen van Jund al-Sham, dat ze bij een mislukte aanslag gewoon iemand anders van de straat zouden plukken om hun vuile werk op te knappen terwijl bij een geslaagde aanval de sporen naar hem zouden leiden, waarbij vast en zeker zijn volledige familie in het diskrediet zou komen en hij gemerkt zou worden als verrader van de PLO, een ideaal scenario voor Jund al-Sham. Verzoeker vervolgt dat het uiteindelijk zo ver niet gekomen is aangezien hij het plan niet uitvoerde maar integendeel alles opbiechtte aan Isa. Hij slaagde dus niet voor de test van Jund al-Sham wat uiteraard resulteerde in de doodsb bedreigingen, bedreigingen welke volgens verzoeker ernstig dienen te worden genomen. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat naast dit voorval, hij via zijn familie- en vriendenkring gelinkt wordt aan de PLO en dat deze groepering duidelijk wordt gevisieerd door Jund al-Sham, die grote delen van het vluchtelingenkamp controleert. Hij benadrukt dat met de komst van de vele vluchtelingen uit het Syrische conflict de omstandigheden in het Ain Al-Hilwa vluchtelingenkamp er niet op verbeterd zijn, integendeel. Veel radicale jihadisten hebben hun weg naar dit kamp gevonden wat de veiligheid uiteraard niet ten goede komt. Het is naar het oordeel van verzoeker dan ook evident dat hij vreest voor zijn leven in het vluchtelingenkamp.

In een tweede onderdeel wijst verzoeker erop dat hij een ononderbroken verblijf in België heeft sinds 14 december 2010. Naast het succesvol volgen van twee inburgeringscursussen, heeft verzoeker met succes 6 modules 'Nederlands als tweede taal' gevolgd sinds zijn aankomst in België. Zijn Nederlands is dan ook zeer goed. Vervolgens heeft verzoeker een beroepsopleiding 'internationaal hoeknaadlasser met elektrode' en 'internationaal hoeknaadlasser met halfautomaat MIG/MAG' voltooid bij de VDAB. Verzoeker behaalde tevens een diploma 'basisveiligheid VCA' en een getuigschrift 'Nederlands voor anderstaligen voor technische beroepen'. Ondertussen werkt hij voltijds. Dit alles getuigt volgens verzoeker van de nodige werkbereidheid van zijnentwege en van zijn meerwaarde in onze maatschappij. Verzoeker benadrukt voorts dat hij al zijn sociale banden in België heeft. Behalve zijn uitmuntende integratie en zijn werkijsver, heeft hij hier ook zijn vriendenkring uitgebouwd, gaat hij hier sporten en heeft hij sinds zes maanden een vaste relatie met een Belgische jongedame van zijn leeftijd.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een verzoekschrift tot erkenning als staatloze, een verzoekschrift regularisatie overeenkomstig artikel 9bis van de wet van

51 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenrecht), een getuigschrift van woonst, een attest cursus maatschappelijke oriëntatie, een attest van inburgering, 6 certificaten van cursussen Nederlands van CVO Kortrijk, Het Perspectief Gent en CVO De Bargie Gent, getuigschriften van beroepsopleidingen VDAB – ESF, een getuigschrift certificaat verworven competenties VDAB, een IBO overeenkomst, een loonfiche VDAB tijdens IBO tewerkstelling, een attest van materiële/financiële steun van het OCMW Merelbeke, een verklaring beëindiging beroepsopleiding van de RVA, een diploma 'basisveiligheid VCA', een getuigschrift Nederlands voor anderstaligen voor technische beroepen, een arbeidsovereenkomst dd. 29 september 2014 en loonfiches.

2.2.2. Op 15 oktober 2015 laat verwerende partij een aanvullende nota worden met de COI Focus *"Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon"* dd. 11 mei 2015 en de COI Focus *"Libanon. Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen"* dd. 12 juni 2015.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hem voorgelegde documenten niet van die aard zijn om deze appreciatie te wijzigen, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan afgeleid worden dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

2.5. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde*

Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”.

2.6. Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.7. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.8. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatie-richtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.9. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.10. *In casu* wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

De Raad benadrukt in dit verband vooreerst dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvV 1 december 2008, nr. 19.768). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn, *quod non in casu* (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205).

Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal immers op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan zijn bewering dat hij door Jund al-Sham werd gedwongen om een bom te plaatsen voor de deur van Lino. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in diens oordeel waar in de bestreden beslissing wordt gesteld als volgt: *“U verklaart dat u door leden van Jund al-Sham werd gedwongen om een doos met een bom te plaatsen voor de deur van Mahmoud Abdul-Hamid Isa, ook gekend als Lino, een kolonel van de PLO. U hebt dit echter omwille van de volgende redenen niet aannemelijk gemaakt. Vooreerst is het ongeloofwaardig dat leden van Jund al-Sham u deze toch wel heel gevoelige opdracht zouden toevertrouwen, zonder dat u ooit eerder met hen hebt samengewerkt. U verklaart dat het de allereerste keer was dat u met Jund al-Sham persoonlijk in contact kwam toen ze u op 25 oktober 2010 meenamen en u de doos met de bom gaven. Dat ze u van bij het eerste contact direct zouden hebben gedwongen om deze bom tot ontploffing te brengen, kan in zijn geheel niet overtuigen. Redelijkerwijze kan er immers van worden uitgegaan dat ze eerst uw vertrouwen zouden proberen te winnen, om zo de slaagkans van de operatie te vergroten. U stelt weliswaar dat het niet om vertrouwen gaat maar dat zij veel mensen op deze manier misbruikten, maar deze uitleg kan niet overtuigen, temeer uit uw verklaringen blijkt dat de PLO in het verleden al leden van Jund al-Sham had uitgeleverd aan de Libanese autoriteiten en zij dus niet konden uitsluiten dat u hen zou verklikken bij de PLO of de Libanese autoriteiten (CGVS, p. 9-10, 12-13).*

Anderzijds, mocht Jund al-Sham het niet nodig hebben geacht om uw vertrouwen te winnen, dan kan het alsnog niet overtuigen dat ze net u met het plaatsen van een bom zouden belasten omwille van de volgende reden. U stelt weliswaar nooit banden te hebben gehad met Jund al-Sham, noch met de PLO, doch dient opgemerkt dat twee van uw jeugdvrienden bij de PLO werken, dat ook uw vader werkzaam was geweest voor de PLO en uw oom A.(...) nog steeds voor deze organisatie werkt. Daarnaast verklaart u dat Mahmoud Abdul-Hamid Isa een buurman was en dat uw familie en zijn familie elkaar bezochten en dat jullie families elkaar ‘zeer goed’ kenden. Gezien u verklaart dat alle inwoners in uw buurt elkaar kenden, zowel de leden van PLO als de leden van Jund al-Sham, kan er logischerwijze van worden uitgegaan dat Jund al-Sham op de hoogte was dat er PLO-leden waren binnen de rangen van uw familie en dat uw familie een goede band had met de familie van Mahmoud Abdul-Hamid Isa. Dat u bovendien expliciet verklaart, in tegenstelling tot bij de PLO, geen vrienden of familie te hebben die aangesloten zijn bij Jund al-Sham, wijst er evenzo op dat het in zijn geheel niet aannemelijk is dat Jund al-Sham het onbegrijpelijke risico zou hebben genomen om u te belasten met het plaatsen van een bom voor de deur van Mahmoud Abdul-Hamid Isa, kolonel bij de PLO (CGVS, pp. 3, 6, 9-15).

Gezien bovenstaande appreciatie hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u door Jund al-Sham werd gedwongen om een bom te plaatsen voor het kantoor van Lino. Bijgevolg is het evenmin geloofwaardig dat de leden van Jund al-Sham aan uw broer M.(...) zouden hebben gezegd dat ze u zouden doden zoals een hond en dat u omwille van deze problemen Libanon bent ontvlucht (CGVS, p. 10).” De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Immers, met de argumentatie dat het de praktijk is om op de door hem geschetste manier de mensen in het kamp te misbruiken en juist op deze manier na te gaan wie te vertrouwen is en wie niet, dat Jund al-Sham meer dan waarschijnlijk op de hoogte was van het feit dat er familieleden van hem lid waren van de PLO (Palestine Liberation Organization), dat het niet de eerste en hoogstwaarschijnlijk niet de laatste aanslag was op het leven van Isa door de mannen van Jund al-Sham, dat ze bij een mislukte aanslag gewoon iemand anders van de straat zouden plukken om hun vuile werk op te knappen, terwijl dat bij een geslaagde aanval de sporen naar hem zouden leiden, waarbij vast en zeker zijn volledige familie in het diskrediet zou komen en hij gemerkt zou worden als verrader van de PLO, een ideaal scenario voor Jund al-Sham, dat het uiteindelijk zo ver niet gekomen is aangezien hij het plan niet uitvoerde maar integendeel alles opbiechtte aan Isa, dat hij dus niet slaagde voor de test van Jund al-Sham, wat uiteraard resulteerde in de doodsb bedreigingen, blijft verzoeker in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door hem uiteengezette asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het opwerpen van vermoedens en speculaties van zijnentwege en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermog hoger aangehaalde vaststellingen en overwegingen te ontcrachten.

In zoverre verzoeker nog laat gelden dat hij via zijn familie- en vriendenkring bovendien gelinkt wordt aan de PLO en dat deze groepering duidelijk wordt geveiseerd door Jund al-Sham, die grote delen van het vluchtelingenkamp controleert en hij in dit verband benadrukt dat met de komst van de vele vluchtelingen uit het Syrische conflict de omstandigheden in het Ain Al-Hilwa vluchtelingenkamp er niet op verbeterd zijn, dat veel radicale jihadistische hun weg naar dit kamp hebben gevonden, wat de veiligheid uiteraard niet ten goede komt en dat het dan ook evident is dat hij vreest voor zijn leven in het vluchtelingenkamp, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker, behoudens de ongeloofwaardig geachte problemen met Jund al-Sham, doorheen zijn verklaringen op geen enkel ogenblik gewag heeft gemaakt van andere problemen met Jund al-Sham, noch met andere groeperingen. De Raad wijst er in dit verband nog op dat het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf niet voldoende is om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, 19 december 2012, overwegingen 64-65), waar verzoeker, zoals blijkt uit wat voorafgaat, in gebreke blijft.

2.11. Ook de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de geloofwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven kunnen herstellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteitskaart, geboorteakte, de kopie van de identiteitskaart van uw moeder, de overlijdensakte van uw vader en de kopie van het overlijdensattest van uw vader, hebben betrekking op uw identiteit en de identiteit van uw moeder en vader en dit wordt hier niet betwist. Uw UNRWA-registratiekaart en de kopie van een rantsoenkaart tonen aan dat u bij UNRWA bent geregistreerd en ook dit staat hier niet ter discussie. Uw studentenkaart, het rapport en diploma van het Sibliin opleidingscentrum en uw middelbaar diploma hebben dan weer betrekking op uw studies en ook dit wordt hier niet in vraag gesteld. Het uittreksel van uw strafblad toont aan dat u geen strafblad hebt en ook dit gegeven staat hier niet ter discussie. In de brief van de Palestinian Human Rights Organization wordt de algemene situatie van Palestijnen in Libanon uitgelegd, maar ook dit kan bovenstaande appreciatie niet wijzigen daar deze brief het louter over de algemene situatie heeft en elke asielaanvraag op zijn persoonlijke merites dient te worden beoordeeld. De twee documenten van uw verhoor bij Mahmoud Abdul-Hamid Isa hebben dan weer geen bewijswaarde daar deze documenten enkel waarde hebben ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig asielrelaas en dit in casu niet het geval blijkt te zijn. Dergelijke bewijzen zijn niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen.”* Aangezien verzoeker deze motieven op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht worden ze integraal door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde documenten hebben nagenoeg allen betrekking op verzoekers integratie in de Belgische samenleving en arbeidsmarkt, doch deze elementen houden geen verband met zijn vluchtmotieven en zijn dan ook niet dienend zijn voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas. Waar verzoeker ook in zijn verzoekschrift uitgebreid verwijst naar zijn integratie in België, benadrukt de Raad dat dit element irrelevant is bij de beoordeling van zijn (eventuele) nood aan internationale bescherming.

2.12. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon *“Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* d.d. 12 september 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen.

Cedoca heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden

van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde tot op heden geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 12 september 2014 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en een ervaringsdeskundige.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA, hetgeen door verzoeker op zich ook niet wordt betwist.

2.13. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen”* van 29 januari 2014 en *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review), alsook uit de COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen”* van 12 juni 2015, dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘emergency cash’ voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Ook dit gegeven wordt door verzoeker niet betwist.

2.14. In zoverre verzoeker erop wijst dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en toestroom van vluchtelingen een impact hebben op de (veiligheids)situatie in het vluchtelingenkamp, dient nog te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal, noch door de Raad. De Raad herhaalt dat het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf echter niet voldoende is om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werden de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de verslechterde veiligheidssituatie in Ain Al-Hilwa slaagt verzoeker er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond.

Zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen – waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn – in het bijzonder, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Zo wordt hieromtrent in de bestreden beslissing correct aangehaald als volgt: *“(…) Voor uw vertrek uit Libanon woonde u in uw ouderlijke huis, waar uw moeder nog steeds woont. Zij bewoont samen met uw broer M.(…) de eerste verdieping van het huis alwaar uw grootvader op het gelijkvloers woont. Het appartement waar uw moeder en broer wonen, bestaat bovendien uit twee slaapkamers, een living, een keuken en een badkamer. Er zijn dan ook geen redenen om aan te*

nemen waarom u zich daar niet zou kunnen vestigen. Uw broer is werkloos en uw familie zou sedert uw achttiende verjaardag geen voedselpakketten meer hebben gekregen van UNRWA, maar uw familie blijkt het op socio-economisch vlak ook te kunnen bolwerken zonder deze UNRWA-steun. Uw moeder kan immers voor zichzelf instaan doordat ze van UNRWA financiële hulp had gekregen om haar eigen project op te starten. Zij heeft met het geld van UNRWA onder andere een machine gekocht om zaatar te malen en sesamzaad te grillen en de opbrengst hiervan volstaat om u en uw broer te onderhouden. Uw zussen I.(...) en D.(...) studeren aan een privé-universiteit en hun beider echtgenoten werken. De man van I.(...) werkt in een bank en de echtgenoot van D.(...) is de eigenaar van een supermarkt buiten het vluchtelingenkamp van Ayn al-Hilweh. Hun financiële situatie kan bijgevolg als behoorlijk worden beschouwd, temeer u ook zelf stelt dat zij een goed inkomen hebben. Wat u persoonlijk betreft, dient opgemerkt dat u uw middelbaar diploma heeft behaald en nadien bij UNRWA een beroepsopleiding tot lasser hebt gevolgd. Tot uw vertrek uit Libanon heeft u als lasser gewerkt. Hieruit blijkt dat u voldoende ondernemend bent om uw weg op de arbeidsmarkt te vinden (CGVS, pp. 3-6). Gezien dit alles kan er vanuit gegaan worden dat u beschikt over een netwerk in Libanon.” Verzoeker betwist deze vaststellingen en overwegingen niet, noch brengt hij op zijn persoon betrokken feiten aan die de beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van zijn levensomstandigheden in Libanon in een andere daglicht kunnen stellen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en dat verzoeker voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Ain al-Hilwa van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en hij kan hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.15. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder, blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon “*De veiligheidssituatie in Libanon*” dd. 7 november 2014, toegevoegd aan het administratief dossier en de COI Focus Libanon “*De veiligheidssituatie in Libanon*” van 11 mei 2015, toegevoegd aan de aanvullende nota) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah’s betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van

aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 werd gekenmerkt door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geïsoleerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische militieën in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren viel. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorbije jaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïsoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Sinds juli 2014 is in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sindsdien kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De aanwezigheid van de troepenmacht heeft nog niet belet dat er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaatsvonden.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met de loutere stelling in het verzoekschrift dat met de komst van de vele vluchtelingen uit het Syrische conflict de omstandigheden in het Ain Al-Hilwa vluchtelingenkamp er niet op verbeterd zijn, integendeel, en dat veel radicale jihadisten hun weg naar dit kamp hebben gevonden, wat de veiligheid uiteraard niet ten goede komt, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou

hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.16. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat wordt verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont voorts niet aan dat dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS